Імпрези

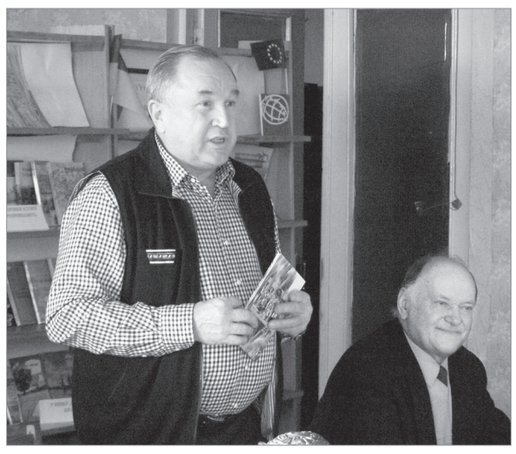

Нові видання ічнянських криничан

Обласна газета «Деснянська правда» вже повідомляла, що з вересня 2003 року в Ічні діє районне об'єднання літераторів «Криниця» до якого входить близько п'ятдесяти літераторів різного віку, професій та уподобань, а також молодь шкільного віку. Звичайно, ми різні за віком, освітою, характерами, поглядами, але нас об'єднує любов до отчого краю, до красивого слова. Отже, регулярно раз на місяць відбуваються засідання літоб'єднання. Слід згадати, що проводиться певна робота з надання методичної та практичної допомоги учасникам об'єднання при виданні книжок. Із цією метою більш досвідчені літератори діляться своїми творчими набутками, готують доповіді, які щиро обговорюються на засіданнях, редагують книжки побратимів по перу тощо.

Актив «Криниці» постійно бере участь у культосвітніх заходах, що відбуваються в районі. Наші літератори виступали у школах, бібліотеках, геріатричному пансіонаті на Ічнянщині, а також у бібліотеках і педагогічному училищі ім. І. Франка м. Прилук та в інших містах області. З метою вшанування пам'яті письменників-земляків актив «Криниці» брав участь в організації й відзначенні ювілейних дат, присвячених класикам українського слова Олексі Стороженку, Степанові Васильченку, Василеві Чумаку, Григорію Саченку, Олексі Кирію, Григорію Ковалю, Іванові Цинковському, Анатолію Дрофаню та іншим.

Коли про існування «Криниці» дізналися в Національній спілці письменників України, у 2005-му та 2016 роках нас запрошували на творчі зустрічі до столиці. І в конференц-залі НСПУ, там, де свого часу звучали голоси Степана Васильченка, Павла Тичини, Максима Рильського, Миколи Бажана, Ванди Василевської, Олександра Довженка, Олеся Гончара, наші «криничани» читали свої кращі твори. Слід згадати, що поїздку до Києва профінансували наші спонсори Віктор Кияновський і Микола Вощевський.

Поетичні та прозові твори «криничан» друкують не тільки в нашій районній газеті «Трудова слава», але і в обласних – «Деснянська правда», «Біла хата», «Гарт», а також у газеті «Отчий поріг» Товариства «Чернігівське земляцтво» в Києві й навіть у «Літературній газеті» НСПУ, журналі «Літературний Чернігів» та інших періодичних виданнях.

Колектив «Криниці» оприлюднив більше ста книжок різних жанрів, які друкуються переважно за кошти благодійників, і в першу чергу – Віктора Кияновського, Миколи Вощевського, Анатолія Брусенка, Олександра Сенчика, Алли Грищенко та інших. Нові видання «криничан» постійно презентуємо на засіданнях районного об'єднання.

Як приклад – зустріч, що відбулася нещодавно. Презентували книжку «Стежина добродійника», в якій 14 авторів-«криничан» своїми поезіями та прозовими творами поздоровили нашого мецената Віктора Павловича Кияновського з нагоди 60-річчя від дня народження. Ошатна книга європейського оформлення надрукована в Ічні у видавництві ПП «Формат» Віктора Власка і проілюстрована кольоровими світлинами з домашнього архіву Віктора Кияновського. А побачити світ виданню допомогли депутат обласної ради від Аграрної партії України Юрій Віталійович Болоховець та генеральний директор ТОВ «Малодівицьке ХПП» Віталій Володимирович Семенець.

Мабуть, на Ічнянщині немає такої родини, якій би чимось не допоміг благодійник Віктор Кияновський. Отже, на презентацію книжки прийшло чимало людей. Організаторам заходу було приємно, що презентація книжки-присвяти не залишилася поза увагою громадськості. Наймолодша, але вже відома «криничанка», авторка двох книжок – одинадцятилітня Діана Швидченко вручила Вікторові Павловичу хліб-сіль – коровай на рушнику.

Автори книжки читали свої ліричні, щирі й задушевні присвяти ювілярові. А композитори Віктор Ковальовський та Микола Кузьменко поклали свої вірші на музику й написали чудові пісні – «Синові Ічні» та «Ще, здається, й не жив», які прозвучали в музичному і авторському виконанні обдарованих співаків. Лунали також частівки поетеси Ганни Дроботущенко.

Усі присутні щиро й сердечно вітали Віктора Кияновського з 60-річчям від дня народження та визначною подією в духовному житті – виходом прекрасної книжки-присвяти «Стежина добродійника». Ювілярові вручали квіти й подарунки, створені своїми руками.

Наприкінці заходу Віктор Павлович подякував авторам книжки та організаторам презентації. А учасників заходу щедро почастував смачною вечерею. І першу чарку всі випили за здоров'я й довголіття голови правління ПАТ «Ічнянський завод сухого молока та масла», умілого реформатора і благодійника Віктора Павловича Кияновського.

Цікаво, що цього ж дня відбулася ще одна презентація двох книжок «криничанина», прозаїка, поета, краєзнавця, самодіяльного композитора і співака, члена Національної спілки краєзнавців України Миколи Кузьменка. Він оприлюднив фундаментальне видання «Моє рідне село Вишнівка» обсягом майже 350 сторінок, до якого вмістив чимало краєзнавчих матеріалів про своє рідне село, прозові твори та поезії. Книжка ошатно оформлена й віддрукована в Ічнянському ПП «Формат» Віктора Власка. Добротне видання у твердій обкладинці профінансували благодійники Віктор Павлович Кияновський, Олександр Васильович Сенчик, Алла Костянтинівна Грищенко. У презентації книги брали участь і виступили Віктор Кияновський та Олександр Сенчик.

Книга складається з трьох розділів: «Нащадкам – духовність минулого», «Уклін землі предків» та «З джерел рідного краю». І в кожному розділі – чимало цікавих творів. Автор книжки народився і виріс у селі, там закінчив школу, там уперше взяв до рук гармошку, а згодом – батьків трофейний акордеон, із яким тато повернувся з доріг Другої світової війни. І вже музикантом із рідної Вишнівки юний Микола пішов у широкий життєвий шлях. Про свій родовід, дитячі і дорослі роки життя й відомих односельців автор розповідає цікаво та хвилююче.

Микола Кузьменко зумів видати і другу книжку – збірник пісень та романсів «З любов'ю до музики», яку профінансував Віктор Павлович Кияновський. Чимало своїх поезій автор книжки поклав на музику. І відрадно, що на вірші «криничан» Тамари Волик, Ганни Дроботущенко, Віктора Ковальовського, Івана Нагорного, Наталії Черненко, своєї онучки – Діани Швидченко, Тетяни Шеменди, Ніни Штанько-Ткаченко та Ольги Штепи обдарований композитор Микола Кузьменко написав низку чудових пісенних творів.

На презентації двох книжок Миколи Кузьменка звучали не тільки його пісні, але й пісенні твори «криничан», а дехто співав під акомпанемент автора музики.

Такого цікавого та хвилюючого заходу у нас ще не було. Щасливому й розумному Миколі Кузьменку вручили чимало квітів – від родичів, однокласників із Вишнівки, «криничан» та шанувальників його таланту.

А я хочу наголосити, що ми ще ніколи не презентували три книги водночас. І впевнений, що наші літературні хрестини надовго запам'ятаються учасникам цього чудового заходу.

Станіслав МАРИНЧИК,
голова Ічнянського районного об'єднання літераторів «Криниця»

Світлини з міжнародного конкурсу

«4383 дні дитинства»

Днями у конференц-залі Чернігівської ОУНБ ім. В. Г. Короленка відбулося відкриття виставки світлин «4383 дні дитинства» з колекції міжнародного фотоконкурсу, що вже вісім років поспіль проходить у Мінську (Білорусь).

Організатори першої в Україні такої виставки – Білоруський дитячий фонд, Дитячий фонд Чернігівщини, ЧОУНБ ім. В.Г. Короленка та представник оргкомітету фотоконкурсу, засновник розподіленої галереї «Фотомистецтво» (Мінськ) Костянтин Мельник.

Чому саме 4383 дні дитинства? Згідно з декларацією ООН про права дитини саме стільки днів минає, поки дитині не виповниться 12 років і не почнеться підлітковий період.

Але дитинство – це не тільки радісна й безтурботна пора сподівань та здійснення мрій, а ще й сумніви і тривоги. Дитинство буває різним: хтось живе в чистоті й достатку, а хтось – у злиднях та голоді. І не все залежить лише від батьків. Дуже важливу роль відіграють місце та країна, в якій дитині випало народитися. Є нерадісний світ, де живуть тисячі дітей і їхніх батьків, світ, сповнений болю, страху, горя, а ще – надії та віри. Ініціатори й організатори конкурсу ставлять за мету нагадати всім дорослим, що поруч із нами живуть маленькі люди, котрим потрібні постійна турбота, любов та повага.

У 2017 році Білоруським дитячим фондом і розподіленою галереєю «Фотомистецтво» був проведений восьмий міжнародний фотоконкурс «4383 дні дитинства», а вже у грудні стартує дев'ятий.

За вісім років у колекції конкурсу зібралося півтори тисячі паперових фотографій із найрізноманітніших куточків світу, з якими мали змогу ознайомитися глядачі на більш ніж ста виставках.

В експозиції представлено 55 світлин, що прийшли на адресу конкурсу в період із 2009-го по 2017 роки з Білорусі, України, Росії, Голландії, Бразилії, США та інших країн. Усі ці роботи об'єднує спільна тема – дитина та її світ.

Відкриття виставки розпочалося з виступу тих, кому й було присвячене все дійство, – дітей: маленької білорусочки Лізи Ворожбит і двох українських козачків – Богдана Ковтуновича й Богдана Зінченка, які прочитали вірші білоруською та українською мовами, підтверджуючи єднання і дружбу двох братніх народів.

Позитивними враженнями від виставки та співпраці з організаторами фотоконкурсу поділилися Анна Дорошенко – представниця Департаменту культури і туризму, національностей та релігій ОДА, що опікується національними меншинами; Валентина Хуторненко – голова Дитячого фонду Чернігівщини й Галина Ворожбит – голова Чернігівської громадської організації «Білоруське національно-культурне товариство «Сябри». Всі вони у своїх виступах підтвердили головну думку фотоконкурсу «4383 дні дитинства»: діти – наш найдорожчий скарб, наше радісне сьогодення та світле майбутнє, тому завдання кожного дорослого – зробити так, аби діти в усьому світі щодня, щохвилини були щасливі.

Беруть участь у фотоконкурсі й чернігівці. Зокрема, цього року член фотоклубу «Чернігів» Сергій Тарабара був нагороджений дипломом конкурсу, вручення котрого відбулося саме на відкритті виставки світлин.

Секретар Чернігівської обласної організації НСФУ Віктор Кошмал нагадав про важливість кожної хвилини життя й наголосив, що обов'язок дорослих у кожній країні – залишити дітлахам на фотокартках спогади щасливого дитинства. А член фотоклубу «Чернігів» Василь Катіман додав, що від неймовірно емоційних фото він отримав великий заряд натхнення та бажання продовжувати фотографувати і зберігати прекрасні миттєвості життя.

Від імені бібліотеки ведуча заходу, завідувачка відділу мистецтв Лариса Поліщук подякувала Костянтинові Мельнику за співпрацю і додала, що творче спілкування з білоруськими фотографами триватиме й надалі. Очікується, що наступного року світлини фотографів Сіверщини експонуватимуться в Мінську, а чернігівці отримають можливість ознайомитися з роботами білоруських митців, завітавши до ЧОУНБ ім. В. Г. Короленка.

Виставка експонуватиметься до 20 грудня, тож усі охочі матимуть змогу доторкнутися до чарівного, казкового, місцями нелегкого, але наповненого щирими емоціями світу дитинства.

Катерина СКРИПКА

Знай наших!

Сольний концерт Ольги Печко

Її сольного концерту ми всі чекали з нетерпінням, адже Ольга Печко виросла як співачка в нашому місті. З раннього дитинства гартувала характер через безліч вокальних конкурсів – і зрештою спалахнула яскравою зіркою на рідній сцені Чернігівського обласного філармонійного центру фестивалів та концертних програм. У залі філармонійного центру був повний аншлаг. Ольга з'явилася несподівано й інтригуюче – ув'язненою у клітці, з якої вирвалася на свободу, символізуючи силу творчого джерела. Й одразу підкорила публіку своїм голосом.

І покотилися лавиною концертні номери, тримаючи глядачів у радісному збудженні. Дві години пролетіли на одному диханні. Світові хіти, улюблені українські пісні в сучасній обробці, оригінальні й заворожливі хореографічні композиції, веселі, жваві чи ліричні та пронизливі – весь вир цього дійства змушував присутніх сміятися або сумувати разом із артистами і плакати від бурхливих почуттів.

Колеги старалися для Ольги й для шановної публіки від душі, створюючи яскравий і неповторний бенефіс . Ведучі – сам режисер-постановник Дмитро Обєдніков вів концерт разом із Костянтином Слободенюком – кумедно змагалися між собою за увагу співачки, накручуючи інтригу. Костянтин Слободенюк продовжував вражати комедійним талантом. Цього разу з пилососом, у спідниці та з вусами, він зрівнявся в образі з видатним Фредді Мерк'юрі – під хіт групи «Queen» «I Want to Break Free». Та ще й у виконанні Ольги Печко разом із академічним камерним хором імені Д. Бортнянського, завдяки котрому пісні легендарної британської групи продовжують жити на сцені Чернігівського філармонійного центру.

Заслужені артисти України Володимир Гришин та Сергій Сулімовський додали в концерт потужну чоловічу енергію. Володимир Гришин продемонстрував свій голосовий діапазон – аж до Луї Армстронга. А Сергій Сулімовський у дуеті з Ольгою Печко подарували глядачам проникливу пісню «Чомусь так гірко плакала вона…» – і у багатьох присутніх на очах теж заблищали щирі сльози. Але артисти не дозволяли довго сумувати, бо на сцені раз у раз з'являвся улюблений дует чернігівської публіки Богдан Тонкошкурий – В'ячеслав Петрик, який цього вечора з особливим ентузіазмом запалював та бадьорив.

Фото Віктора КОШМАЛА

І, звичайно, неможливо уявити концерт без незрівнянних номерів талановитих танцівників шоу-балету «Екватор» під керівництвом Віктора Войникова!

Привітати Ольгу й подарувати глядачам своє мистецтво прибув на концерт і справжній чаклун Артем Мойсієнко, котрого жартома представили як голову ради директорів асоціації чорно-білих магістрів магічних наук Чернігова та області. Асистент розхлюпав воду, що була предметом чар ілюзіоніста, і це додало інтриги – чи вийде фокус! Усе вийшло – досвідчений артист, який свого часу дійшов до чвертьфіналу «Україна має талант», прикрасив свій номер дотепними жартами, а наприкінці ще й перетворив звичайну серветку на червону троянду – для Ольги. Довелося попрацювати на сцені і зовсім юним артистам Олексію та Володимиру Василенкам – мабуть, підростає династія.

Зворушливу пісню-подяку Ольга Печко присвятила мамі. Віра Михайлівна була в залі з букетом троянд для доньки. Троянди для мами приготувала й Оля, і вони, такі рідні та люблячі, обмінялися букетами на сцені! А після концерту Віра Михайлівна розповіла, як Оля з раннього дитинства невтомно співала й танцювала, була незмінною учасницею різноманітних заходів та вокальних конкурсів, займалася у студії естрадної пісні. Мама пригадала Олю на великій сцені драматичного театру, в концертній сукні та з пишними бантами. Саме тоді Віра Михайлівна відчула: донька народжена для сцени! Так буває. Професію, однак, вирішили обрати серйозну – здобути економічну освіту, як, здавалося, вимагає реальність. Але мудра доля все розставила на місця. Започаткований керівництвом Чернігівського філармонійного центру конкурс для молодих виконавців естрадної пісні та сучасного танцю «Твій шанс» (тепер він має назву «СіверТон») привів Ольгу Печко на цю сцену, де її помітили й підтримали. Дівчина зростала на рідній сцені. Сьогодні Ольга – яскрава й самобутня співачка, з теплою променистою енергією, якою запалює та зігріває своїх глядачів. Про Олю ще кажуть – сонячна людина. І неможливо не згадати її прекрасні акторські роботи. Моторну й дотепну Сонечку з вистави «Ліричні та веселі історії Одеського дворика», тендітну та зворушливу Поллі з мюзиклу «Красуні FM» і нарешті – складну й відповідальну роботу у відомій драмі «Варшавська мелодія»: пронизлива історія втраченого кохання, і Ольга Печко в ролі польки Гелени – чарівна та неповторна!

Подих перехоплює від думки, яких іще несподіваних та приголомшливих образів чекати від цієї багатогранної, різнопланової артистки, котрій підвладні всі пісенні жанри й акторські амплуа. Їй пощастило і з природними даними, і з працелюбністю, і з мамою, яка підтримувала доньку все життя, і з колегами та дружним колективом філармонійного центру, які дають можливість розкриватися таланту, зростати й досягати нових вершин у цікавих творчих проектах.

Віра ЛОБАНОВСЬКА

Подорожі

Римськими слідами Гоголя

Микола Гоголь дуже любив Італію, особливо Рим. Я про це знала ще тоді, коли була студенткою філологічного факультету. У Римі Микола Васильович прожив з 1837 по 1846 рік, періодично повертаючись до Росії. Вічне місто відіграло величезну роль у світогляді митця. У римський період визрів його апостольський проект, адже Рим був найважливішим центром апостольських діянь та містом, звідки поширилося світом християнство. Саме в Римі написана велика частина поеми «Мертві душі», тут Микола Гоголь переробив фінал «Ревізора». Цьому місту, яке письменник вважав «батьківщиною своєї душі», присвячена його незавершена повість «Рим» – єдиний твір Гоголя, дія якого розгортається за кордоном.

Микола Гоголь цінував гармонію. Тут він знаходить утілення свого ідеалу. «Закохуєшся в Рим дуже повільно, потроху – і вже на все життя», – так він пояснював свою прихильність до цього міста.

Письменник вільно володів італійською мовою і навіть написав розмовник для мандрівників. Для своїх друзів, що приїздили сюди, митець був найкращим гідом. «Він хвалився перед нами Римом так, ніби це його відкриття», – згадувала Олександра Смирнова-Россет.

У Миколи Гоголя було багато знайомих в італійських літературно-мистецьких колах. Особливо високо цінував він сатиричні вірші Джузеппе Джоакіно Беллі, з яким познайомився в римському салоні Зінаїди Волконської. Там 1838 року літератор потоваришував з художником Олександром Івановим, який пізніше у своїй знаменитій картині «Явлення Христа народу» зобразив Гоголя постаттю, «найближчою до Христа»…

Про це я дізналася, коли готувала дисертацію «Проблеми порівняльного аналізу стилю Тодося Осьмачки і Миколи Гоголя: типологічний та індивідуальний вимір» під керівництвом відомого гоголезнавця в Україні, Росії та Італії професора Павла Михеда.

2002 року в Римі встановили пам'ятник Миколі Гоголю. Скульптура роботи Зураба Церетелі поповнила плеяду великих поетів у Римському «Саду Поетів» на Віллі Боргезе. Це колишня резиденція кардиналів, а нині – публічний парк і улюблене місце відпочинку римлян. Гоголь задумливо поглядає з високого постаменту, тримаючи в руках власну усміхнену маску. Скульптура зроблена з бронзи, її висота – 2 метри 90 см, а вага – понад 3 тонни.

А тепер уявіть собі емоційний стан людини, яка, багато знаючи про Гоголя, знаходила його римські сліди. На Віа Сістіна (Via Sistina), де колись митець писав свої «Мертві душі» й багато інших творів, відкрили Музей і культурний центр Гоголя. Він розташований у трикімнатній квартирі. Тут проводять поетичні, музичні та літературні вечори, художні виставки.

У Римі є ще багато інших адрес, куди може завітати справжній шанувальник гоголівського таланту й відчути там невичерпний дух Гоголя. Адже «Рим – це не лише місто перебування, приємного проведення часу, але й місце глибоких творчих і особистих переживань Гоголя, дозрівання його сокровенної таємниці, не розгаданої й понині», – стверджує доктор філологічних наук, професор Павло Михед.

Отож, сміливо шукайте сліди Миколи Гоголя у світі й наповнюйте своє життя цікавим творчим змістом.

Ірина СТРЕБКОВА

Творча зустріч

«Минає все»

У затишній залі Прилуцької центральної районної бібліотеки відбулася зустріч із поетом та художником Євгеном Постульгою, який люб'язно погодився поділитися з читачами своїм внутрішнім світом і творчим доробком. Учасники заходу ознайомилися з його новою збіркою «Минає все».

Книга вміщує поезію різних років. Це чотиризбірка, поділена на декілька розділів, що відрізняються тематикою, – від інтимної та пейзажної лірики до патріотичної та філософської.

Коли гортаєш книгу автора, у рядках його віршів спостерігаються щемливі спогади дитинства, роздуми над сутністю сучасного життя. Надзвичайно скромний і навіть сором'язливий у повсякденні, пан Євген у своїх поезіях завжди принциповий та справедливий. Загострене почуття Правди, намагання докопатися до сутності проблем, які порушує автор у своїх творах, супроводжують його все життя, а особливо це постерігається у вірші «Украдений рай».

Зворушлива щирість віршів поета і сила пристрасті, передана глибокими образами й доступними словами, легко завойовують читачів. Адже хіба можуть лишити байдужими душу ці рядки?

Тремтить земля і стогнуть небеса.
Гудуть вітри і схлипують зірниці.
І золотого місяця сльоза
Стікає у сполохані зіниці.
Застрягли в вухах злякані громи,
І звідти їх не виманить і тиша.
Вона, як птах, вдаряється крильми
В теперішнє, майбутнє і колишнє.
І я неначе борсаюсь в вогні.
Жую буття, мов корінь мандрагори…
А ти – волога спраглому мені,
А ти – у невагомості опора.

Серед 196 віршів, уміщених у збірці, є й пейзажна лірика. Євген Постульга за своїм головним фахом – художник, а тому його поетичні замальовки яскраві, зримі, багаті на мовностилістичні виражальні засоби. Не дивно, що домінують картини осені, адже цими мотивами наповнений загальний змістовий настрій книги.

На заході були присутні читачі, колеги пана Євгена – працівники Прилуцького краєзнавчого музею ім. В. І. Маслова, гості з Малої Дівиці, Обичівський сільський голова та фольклорний ансамбль «Берегиня» із Дмитрівки зі своїми піснями.

Вікторія НЕХАЙ